

КРАЙ АТОНЪ

Когато лунния Атонъ
отъ дрѣмка сладка се събуди,
навънъ бѣ яхналъ огненъ конь
юнакъ накичеи съ изумруди.

Страната въ синкави мъгли
и бѣли пари бѣ обвита,
а коня тича и цвили
и бие сребърни копита.

Дали бѣ пратеникъ това
да каже: иде свободата!
И съ тия хубави слова
да стопли радостно сърдцата?

Не бѣ ли призракъ или духъ,
не бѣ ли пратеникъ на Бога?
Напраздно пита старецъ глухъ,
очи отправилъ къмъ чертога.

Той дълго чакалъ бѣ саминъ
да свѣтнатъ волни небесата
и въ топълъ, радостенъ карминъ
да се обагри планината.

* * *

Но тамъ единъ младежъ крещи,
говори, маха, негодува . . .
— Напраздно чакашъ, дѣдо ти,
за свободата се воюва!